

Ո՞ՐԹ Է ՆՈՐԱԶԸ ՍԱԿԱՅՆ...

Իրօ՞ք, Աստուած իմ որ հօրս ու մօրս ալ պատմածով
 Ես օրօրոցս ունեցայ եկեղեցւոյ որմին տակ
 Ու խանձարուրս եղաւ տարագրութեան պատմութեան:

Սուրբ աչքերո՛ւ, էն առաջ, ուրեմն աչքերս բացի.
 Ու աղանջներս լրսեցին ճնորհալիին «առաւօտ...»ն,
 Կամ հրսկումի «եկեացէ՛...»ն կամ նարեկին «ի խորոց...»ն:

Այդպէս եթէ ցանեցիր օրօրոցիս բարձր հողին
 Հունիսը Սիրոյդ կենտար յաւերժիդ մէջ ծաղկելու,
 Ըմբոսութեան հունիսն ուժեղ ու սրբազան ու հասուն,

Հիմա ինչո՞ւ, Բարեբա՛ւր, բարի արեւը Դէմփիդ
 Ծիլէն հեռու կը պահես ու անձրեւի խոստումիդ
 Մէջ վարանոց կ'ուշանա՛ս, կը խորեւմե՛ս ու կ'այրես...

Ա՛հ, արցունքով մինչ կ'երթամ, բողոքի ցար կուրծքիս,
 Ու լրութեան շուփն հետ միշտ Ուխտի հօրս ձեռքէն
 Բըռնած, կ'երթամ դէպի վեր մենութեան ցուրտ գազաքին

Կ'երթամ զոհի սեղանին...: Ահա՛ խուրձերն իղձերուս,
 Ահա կըրակը կամփիս, երազիս սո՛ւրբ անա...
 Ու դալկացած կը հարցնեմ ո՞ւր է նոխա՛զը սակայն...:

Ա. Շ Տ Ի Շ Ա. Տ